



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobce: **R. N.**, narozen „X“,
státní příslušník Afghánské islámské republiky,
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců, Balková 1, 331 65 Tis u
Blatna,
zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem,
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6,

proti

žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje**,
sídlem Masarykova 930/27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 9. 2020, č. j. KRPU-147647-16/ČJ-2020-040022-ZZ-DB,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichovi Lechovskému, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování žalobce a náhrada hotových výdajů ve výši 8 228 Kč, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

jež mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, ze dne 5. 9. 2020, č. j. KRPU-147647-16/ČJ-2020-040022-ZZ-DB, kterým byl žalobce podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zajištěn za účelem jeho předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, (dále jen „nařízení Dublin III“) a podle § 129 odst. 6 téhož zákona byla doba trvání zajištění stanovena na třicet dnů od okamžiku omezení osobní svobody, který nastal dne 4. 9. 2020 v 0:30 hodin.

Žaloba

2. V žalobě doplněné prostřednictvím ustanoveného právního zástupce žalobce namítal nedostatečnost posouzení realizovatelnosti účelu zajištění s ohledem na možnost předání žalobce do Rumunska, což žalobce považoval za nepřipustné, neboť Rumunsko podle něj není schopno zabezpečit řádný průběh azylového řízení a v tamním azylovém systému existují systematické nedostatky. Konstatoval, že se žalovaná vůbec nezabývala tím, zda žalobci v Rumunsku nehrozí nebezpečí nákazy COVID-19, kdy tamní počet nakažených přesahuje 150 000, nákaza má stoupající tendenci a v přelidněných uprchlických táborech s nedostatečným hygienickým vybavením je riziko o to větší. Žalovaná podle žalobce nevzala na zřetel oznámení ze dne 10. 3. 2020, kterým Mezinárodní organizace pro migraci UNHCR vyzvala státy, aby všechny tranzitní cesty spojené s uprchlíky byly dočasně pozastaveny, což nabývá na významu zvláště nyní, kdy propukla druhá vlna epidemie COVID-19. Žalobce upozornil na nepřijatelné podmínky v rumunských uprchlických zařízeních, pokud jde o pokoje, koupelny a kuchyně. Tyto nedostatky se týkají zejména čistoty, nedostatku prádla či lednic. Dodal, že veřejný ochránce práv opakovaně poukázal na nedostatečné hygienické předpisy, nevyhovující sprchy a toalety. Žalobce zmínil rovněž nedostatky v přístupu k zdravotnickým službám v Rumunsku, která se zhoršuje nedostatkem léků a zdravotnického zařízení. Připomněl, že uprchlíci často čelí finančním a jazykovým bariérám v přístupu k zdravotnickému systému. Zdůraznil, že v Rumunsku není možné realizovat základní opatření v oblasti veřejného zdraví, jako je sociální distancování, řádná hygiena rukou, dezinfekce prostor a izolace.
3. S odkazem na čl. 3 bod 2 nařízení Dublin III a na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Azs 91/2016 žalobce uvedl, že případnou existencí systematických nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v zemi, kam má být cizinec předán, se správní orgány musí zabývat z úřední povinnosti. Podotkl, že v případě Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Rumunsko je situace natolik vypjatá, že bylo povinností žalované *ex officio* posoudit otázku nebezpečí nákazy a systematických nedostatků v rumunském azylovém systému. Žalobce upozornil na report organizace Country report Romania z února 2018, aktualizovaný dne 30. 4. 2020, který je jednou z ucelených zpráv o situaci rumunského azylového systému ke dni 31. 12. 2019. Vycházeje z tohoto reportu žalobce zdůraznil, že v mnoha případech se žadatelům o azyl nedostává právní pomoci a žadatelé v detenčních střediscích nemají pravidelný přístup ke službám nevládních organizací, které v těchto centrech nemají pravidelnou pracovní dobu. Žalobce konstatoval, že žadatelé o mezinárodní ochranu i držitelé mezinárodní ochrany nemohou řádně využívat výhody sociálního zabezpečení podle rumunského práva, úřady po nich cíleně požadují doklady, které nejsou schopni obstarat, a nejednají s nimi na stejné úrovni jako s rumunskými občany. Problémy jsou podle žalobce viditelné také v neefektivní výuce rumunštiny, zjevné diskriminaci žadatelů a nedostatku pomoci při vyřizování běžných záležitostí. Rumunský azylový systém označil žalobce za neefektivní a neúčinný při využívání evropských zdrojů financování. Překážkám pod něj čelí žadatelé o azyl i při hledání zaměstnání, jsou na ně kladeny nadměrně vysoké kvalifikační požadavky ve srovnání s místními obyvateli, zaměstnavatelé nedostávají žádné úlevy za to, že přijmou žadatele o azyl, a často jim též neplatí mzdy a odmítají s nimi oficiálně uzavírat pracovní smlouvy. Žalobce dále upozornil na to, že Rumunsko nemá udržitelný rozvoj integračního programu. Uzavřel, že Rumunsko není schopno zabezpečit řádný průběh azylového řízení z důvodu systémových a legislativních nedostatků, přičemž v současnosti existují důvodné pochyby o tom, zda je předání žalobce přípustné i s ohledem na tamní epidemiologickou situaci.

Vyjádření žalované k žalobě

4. Žalovaná ve svém vyjádření připomněla, že se pečlivě zabývala případnými systémovými nedostatky v Rumunsku s tím, že žalobce žádné nedostatky neuváděl, neboť se do uprchlického zařízení ani nedostavil. Podotkla, že je jí z vlastní činnosti známo, že navrácení cizinců do Rumunska probíhá bezproblémově. K pandemii COVID-19 žalovaná poznamenala, že situace je velmi dynamická a rychle se mění. Pokud se žalobce vydal na cestu, musel podle žalované počítat s výskytem viru v celé Evropě, nakazit se může prakticky kdekoli. Žalovaná upozornila na to, že Rumunsku dne 18. 9. 2020 souhlasilo s přijetím žalobce, dublinské řízení tedy pokračuje a činnost v rámci navrácení osob podle nařízení Dublin III není omezena z důvodu pandemie COVID-19. Podle žalované není účelem zajištění, aby byly vyčerpávajícím způsobem vyřešeny veškeré v úvahu přicházející otázky týkající se celkového osudu cizince na území členských států; k tomu je dán širší prostor v dublinském řízení. Žalovaná uzavřela, že individuálně posoudila daný stav, rozhodnutí vydala v souladu se zákonem a náležitě ho odůvodnila. Navrhla zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Posouzení věci soudem

5. O žalobě soud v souladu s § 172 odst. 5 věta druhá zákona o pobytu cizinců rozhodl bez jednání, neboť žádný z účastníků řízení nenavrhл nařízení jednání a ani soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
6. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

7. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Žalobce byl dne 4. 9. 2020 v 0:30 hodin zadržen policejní hlídkou na čerpací stanici OMV D8 Siřejovice, neboť u sebe neměl doklady. Současně byl zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, neboť existoval důvod se domnívat, že neoprávněně vstoupil na území České republiky. Následně byla provedena lustrace v evidenci EUODAC s pozitivním výsledkem v Rumunsku.
8. Dne 4. 9. 2020 od 16:50 hodin byl se žalobcem za přítomnosti tlumočnice do jazyka paštu sepsán úřední záznam o podání vysvětlení. Žalobce uvedl, že před čtrnácti měsíci přicestoval letecky z Kábulu do Teheránu a svůj cestovní pas poslal zpět domů s tím, že jej nebude potřebovat. Po dvou týdnech pokračoval s pomocí převaděčů do Turecka, hraniční přechod překročil pěšky až na pátý pokus. Po měsíci v Istanbulu byl s dalšími cizinci přepraven mikrobusem k hranici s Řeckem, pak pokračovali šest dnů pěšky, schovávali se před policejními hlídkami a čekali na šanci přejít na řecké území. Poté žalobce strávil šest dnů v uprchlickém táboře Solonis, odkud odcestoval autem k hranicím s Makedonií, které překročili opět pěšky. Následovala cesta osobním vozidlem k srbským hranicím, pěší přechod a deset měsíců v Srbsku. Žalobce se poté snažil pěšky dostat do Rumunska, což se mu asi po patnácti pokusech přibližně před měsícem podařilo. V Rumunsku jej kontrolovala policejní hlídka, na služebně mu vzali otisky prstů a dali mu příkaz k vycestování. Za pomoci převaděče, který jej vpustil do návěsu kamionu, se žalobce dostal přes Maďarsko a Rakousko, kde přistoupili další dva Afgánci, až do České republiky do velké továrny zabývající se zpracováním dřeva. Odtud šli asi hodinu pěšky k dálnici a poté asi pět hodin k čerpací stanici, kde se najedli a kde byli zadrženi policejní hlídkou. Žalobce konstatoval, že jeho cílem bylo dostat se do Evropy a získat azyl, konkrétní zemi vybranou neměl. Afganistán žalobce opustil proto, že několikrát dostal dopis od Tálibánu, který mu vyhrožoval. Žalobce věděl, za jakých podmínek může vstoupit do schengenského prostoru a že porušuje zákony České republiky, nicméně podotkl, že získat vízum je těžké. Při zadržení v Rumunsku obdržel malou kartičku, se kterou mohl navštívit rumunské uprchlické tábory, nicméně nevěděl, že by oficiálně požádal o azyl, a v uprchlickém táboře nebyl. Zmíněná kartička zůstala v Rumunsku. Na dotaz, proč nesetřval v Rumunsku do vyřízení své žádosti o azyl, žalobce odpověděl, že věděl, že azyl nedostane, proto to chtěl zkusit jinde. Uvedl, že se do Rumunska nechce vrátit. Na území České republiky ani v Evropské unii žalobce nemá žádné společenské a kulturní vazby, ani ekonomické poměry, pouze v Německu má synovce. Závěrem žalobce zopakoval, že nechce být vrácen do Rumunska.
9. Dne 5. 9. 2020 žalovaná vydala napadené rozhodnutí, které nabylo právní moci téhož dne.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

10. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že *„[n]elze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i prováděného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.“* Podle odstavce 3 věty první téhož ustanovení, *„[n]elze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení.“*
12. Soud považuje za nezbytné nejprve zdůraznit, že žalobce ze zákonem a soudní judikaturou vymezených podmínek pro zajištění cizince zpochybňoval výhradně posouzení realizovatelnosti účelu zajištění s ohledem na možnost jeho předání do Rumunska, a to jednak z důvodu existence systémových nedostatků rumunského azylového systému a jednak z důvodu zasažení Rumunska pandemií onemocnění COVID-19. Splnění ostatních podmínek zajištění žalobce nerozporoval, proto se jimi soud nezabýval, když meze soudního přezkumu ve správním soudnictví jsou podle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. vždy dány tím, jaké žalobní body žalobce uplatní.
13. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že *„[s]právní orgán má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona ... o pobytu cizinců ... možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu“* (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, publ. pod č. 2524/2012 Sb. NSS, dostupné na www.nssoud.cz).
14. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2016, č. j. 1 Azs 91/2016-27, dostupného na www.nssoud.cz, na který odkazoval sám žalobce, vyplývá, že *„[p]ři posuzování otázky zákonnosti zajištění cizince za účelem předání do státu příslušného pro vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu je správní orgán povinen zahrnout do svých úvah i otázku faktické a právní uskutečnitelnosti takového předání. Musí se proto zabývat i tím, zda nejsou v případě státu, do nějž má být cizinec předán, naplněna kritéria podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Zajištění osoby totiž představuje významný zásah do jejích práv a svobod a může být realizováno nejen za podmínky, že to umožňuje zákon, ale také pouze v případě, že je to nezbytné k naplnění zákonem stanoveného účelu tohoto opatření.“*
15. V této souvislosti však zdejší soud upozorňuje na to, že předmětem napadeného rozhodnutí a rozhodnutí o zajištění za účelem předání podle nařízení Dublin III obecně je omezení, respektive zbavení, osobní svobody cizince, nikoli jeho předání, o kterém se Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rozhoduje samostatným rozhodnutím, které je soudně přezkoumatelné. Povinností zajišťujícího správního orgánu tak sice je zabývat se možností realizace účelu, pro který má být cizinec zajištěn, avšak nikoli otázku realizace tohoto účelu definitivně vyřešit. Tato povinnost přitom míří zejména na situace, kdy je vzhledem ke skutkovým okolnostem případu již v době vydání rozhodnutí o zajištění zjevné, že účel zajištění nebude moci být realizován. Z pozdější judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že „[v] rozhodnutí o zajištění cizince dle § 129 odst. 1 zákona ... o pobytu cizinců ... za účelem jeho předání do jiného členského státu podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, se nemusí správní orgán vyslovit k otázce systémových nedostatků ve státě, kam má být cizinec předán, jsou-li současně splněny tři předpoklady: taková námitka nebyla v řízení před správním orgánem vůbec uplatněna; správní orgán poté, co se touto otázkou zabýval, dospěl k závěru, že k systémovým nedostatkům ve státě předání nedochází; a o neexistenci takových nedostatků nejsou důvodné pochybnosti.“ (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017-29, publ. pod č. 3773/2018 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz).

16. V projednávané věci přitom podle názoru zdejšího soudu nebyla splněna žádná z uvedených podmínek. Žalobce v rámci podání vysvětlení sice uvedl, že nechce být vrácen do Rumunska, nepředestřel však žádné důvody tohoto svého prohlášení, ani neoznačil žádné překážky návratu do Rumunska. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná výslovně konstatovala, že si systémových nedostatků rumunského azylového systému není vědoma a nemá ani ze své úřední činnosti poznatky o tom, že by takové nedostatky ve vztahu k Rumunsku existovaly. Přesto se však žalovaná touto otázkou, tj. faktickou a právní uskutečnitelností předání, zabývala, přičemž dospěla k závěru, že k systémovým nedostatkům azylového systému v Rumunsku nedochází.
17. Zdejší soud nepřehlédl ani další aktuální judikaturu Nejvyššího správního soudu, která se rovněž týká povinnosti zkoumat reálnost účelu zajištění. V rozsudku ze dne 16. 7. 2020, č. j. 2 Azs 230/2019-60, dostupném na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud vyslovil, že „... konkrétní tvrzení účastníka o vlastní zkušenosti s podmínkami v přijímajícím státě, případně zjištění o aktuálních poměrech v tomto státě, vyžadují adekvátní vypořádání v odůvodnění rozhodnutí o zajištění či prodloužení zajištění, a to přesto, že stěžejní posouzení se má odehrát až v řízení o předání cizince.“ S tímto závěrem se zdejší soud plně ztotožňuje, nicméně dodává, že v projednávané věci byla situace zcela odlišná, neboť žalobce žádné uprchlické zařízení v Rumunsku nenavštívil, nezískal žádné osobní negativní zkušenosti s podmínkami v Rumunsku jakožto přijímajícím státě, ani nic takového ve správním řízení netvrdil. Rovněž žalovaná nedisponovala žádnými informacemi o aktuálních nedostacích rumunského azylového systému, které by mohly bránit předání žalobce do Rumunska. Lze proto uzavřít, že žalovaná se touto otázkou zabývala naprosto dostatečně.
18. Zdejší soud dále uvádí, že podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III je překážkou pro zajištění za účelem předání existence závažných důvodů se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů ve státě předání, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Z toho vyplývá, že nikoli každý nedostatek azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů v přijímajícím členském státě předání a zajištění brání. Takové nedostatky musejí být systémové a musejí dosahovat takové intenzity, aby hrozilo riziko nelidského či ponižujícího zacházení. V rozsudku ze dne 28. 4. 2020, č. j. 10 Azs 305/2019-25, dostupném na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud zdůraznil, že „[p]ři posuzování systémových nedostatků podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

III je třeba vzít v potaz, že nedostatky musejí dosahovat takové intenzity, aby brozilo riziko porušení čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Podle tohoto článku nikdo nesmí být mučen nebo podroben nelidskému či ponižujícímu trestu anebo zacházení. Jak upozorňuje Soudní dvůr EU ve své judikatuře (srov. rozsudek ze dne 21. 12. 2011 ve spojených věcech C-411/10 a C-493/10), společný evropský azylový systém je koncipován na předpokladu, že všechny státy, které se na něm podílejí, dodržují základní práva, a že si členské státy mohou v tomto ohledu vzájemně důvěřovat. Pouze závažná porušení ze strany příslušného státu mohou vést k tomu, že členskému státu, ve kterém byla podána žádost o azyl, by bylo zabráněno v přemístění žadatele do první uvedené země (srov. také rozsudky NSS ze dne 21. 3. 2018, č. j. 2 Azs 33/2018-20, ze dne 11. 9. 2018, č. j. 4 Azs 141/2018-21, a další). Argumentace systémovými nedostatky v jiném členském státě tak může připadat v úvahu pouze tehdy, musí-li být zajišťujícímu orgánu zřejmé, že předání cizince do tohoto členského státu by bylo v rozporu s lidskoprávními standardy sdílenými všemi členskými státy Evropské unie.“ Spojuje-li žalobce nedostatky rumunského azylového systému s horší realizací práva na právní pomoc, nižší dostupností sociálního zabezpečení, horším přístupem na trh práce a nedokonalostí integrace žadatelů a držitelů mezinárodní ochrany, nelze to podle názoru zdejšího soudu považovat za systémové nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Námitka je proto nedůvodná.

19. Obdobně soud posoudil námitku, že předání žalobce do Rumunska není možné, neboť tomu brání zhoršující se epidemiologická situace související s onemocněním COVID-19. Předně je třeba vzít v potaz skutečnost, že vývoj denních nárůstů počtu nakažených a absolutního počtu nemocných je velmi dynamický a toto onemocnění značně zasahuje do běžného života jak v Rumunsku (podle tvrzení žalobce), tak i v České republice. Navíc, aby stav této nemoci na území Rumunska mohl zabránit předání žalobce podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, musela by tamní epidemiologická situace nést pro žalobce v případě jeho předání riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Tuto skutečnost žalobce v řízení před žalovanou netvrdil a z odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrné, že toto není známo ani žalované. Žalobce tyto okolnosti sice tvrdí (avšak neprokazuje) v žalobě, nicméně ani v tomto případě žalobcem tvrzený stav epidemiologické situace v Rumunsku a s ní souvisejících podmínek pobytu žadatelů o udělení mezinárodní ochrany nedosahuje intenzity podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Proto stejně jako argumentace systémovými nedostatky z jiných důvodů, tak i z důvodu existence epidemie onemocnění COVID-19 v jiném členském státě může připadat v úvahu pouze tehdy, musí-li být zajišťujícímu orgánu zřejmé, že předání cizince by bylo v rozporu s lidskoprávními standardy sdílenými všemi členskými státy Evropské unie, neboť i pro tento případ si orgány členských států (včetně orgánů ochrany veřejného zdraví) musejí vzájemně důvěřovat. Žalobcem uvedená výzva Mezinárodní organizace pro migraci pak má povahu právně nezávazného dokumentu. I tato žalobní námitka je proto nedůvodná.
20. Jen pro úplnost soud uvádí, že neprovedl důkaz k doplnění žaloby přiloženým dokumentem „Country Report: Romania. Asylum Information Database: European Council on Refugees and Exiles. 2019 update“, neboť již samotná tvrzení, k jejichž prokázání žalobce tento důkaz navrhuje, vedou k závěru o nedůvodnosti příslušného žalobního bodu. Jejich prokázání by na tomto závěru nemohlo nic změnit.
21. Soud tedy neshledal namítaná porušení právních předpisů a napadené rozhodnutí považuje za dostatečně odůvodněné (tudíž přezkoumatelné) i zákonné. Soud tedy v mezích

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalobních bodů vyhodnotil žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

22. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaná, již nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadovala, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
23. Právnímu zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátovi, ustanovenému usnesením zdejšího soudu ze dne 11. 9. 2020, č. j. 41 A 24/2020-19, přiznal soud podle § 35 odst. 10 s. ř. s. odměnu za zastupování žalobce a náhradu hotových výdajů v celkové výši 8 228 Kč. Tato částka se skládá z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. b) AT, doplnění žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) AT]; z částky 600 Kč za dva s tím související režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 AT a z částky 1 428 Kč představující 21% DPH za poskytnuté právní služby, kterou je právní zástupce žalobce povinen podle zvláštního právního předpisu odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 22. října 2020

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)